

fordrive dem ikke blot fra Afkrogene, men ogsaa fra den største Del af Landet, og ligeledes — dersom jeg tør bruge de samme Udtryk, som den ærede Minister brugte — fra saadanne Afkroge som Herregaarde og Præstegaarde. Det kan dog imidlertid vistnok ikke være Meningen, at man kun i saadanne Afkroge skulde læse Betjendtgjørelserne. Naar den høitærede Minister oplyste, at Skovbetjentene ikke blot have afgivet Erklæring om den Maade, hvorpaa de bekendtgjøre, men ogsaa have udtalt sig om, hvorvidt de finde Anledning til at gjøre Forandring deri, vil jeg bemærke, at de Skovbetjente, der unnlade at avertere i de af mig nævnte Blade, som holdes af den største Del af Befolkningen, ikke kunne antages udelukkende at have havt Statskassens Lærø for Die, men de maa forudsættes at have havt andre Hensyn for Die ved Siden deraf f. Ex. politiske Hensyn og desl. Det er imidlertid Hensyn, som det fra Statskassens Standpunkt er ubødig, at de tage. — Der er gjort en lille Bemærkning i Betænkningen om Udfælgeligheden af at faae 50-Drestykker. Jeg finder Anledning til at fremhæve, at Nationalbanken ifølge den trykte Beretning synes — jeg siger med Forsæt: synes — udtrykkelig at tilbageholde de 50-Drestykker, som komme ind i den. Udprægningen af 50-Drestykker har ikke blot en bestemt Modstander i den Nationalbankdirektør, der forøvrigt til en vis Grad har Fortjeneste af Møntreformens Gjennemførelse, men den finder tillige en Modstander i det Institut, han staar i Forbindelse med. Jeg tror ikke, at det burde overlades den paagældende Mand eller det paagældende Institut at afgjøre denne Sag. Det er en Sag, som Regjeringen virkelig kan tage Bestemmelse om, uden at følge ham paa den Maade, som den forøvrigt har været nødt til at følge ham i andre Punkter i Anledning af Udmøntningen. Hvad der derom gjøres gjældende her, er Noget, hvorom Enhver og sælgelig ogsaa Regjeringen kan dømme uden at have Spor af Sagkundskab, nemlig om, hvorvidt der er Trang til 50-Drestykker her i Landet. Jeg for mit Vedkommende har den Mening, at det vilde have været heldigere, om vi havde faaet 50-Drestykker og undværet 25-Drestykker, og dersom det var blevet overladt Befolkningen at træffe sit Valg, dersom man havde givet den baade 50- og 25-Drestykker i et passende Forhold, tror jeg, Resultatet vilde være blevet det, at den havde skudt 25-Drestykkerne ud og beholdt 50-Drestykkerne. — Under § 24 findes der en Bemærkning af Udvalgets Flertal om Livsforfikkingsanstalten, hvorimod den ærede Ordfører for Mindretallet gjorde en Indvending, som gik ud paa, at disse Udlaan ikke burde rette sig efter Folkemængden i de forskjellige Distrikter eller efter Værdien af de forskjellige Klassers Eiendomme, men derimod efter det Forhold, hvori de forskjellige Dele af Landet bidrog til Livsforfikkingsanstalten. Jeg tror, at den

ærede Ordfører for Mindretallet tog feil, naar han vilde anvende den Regel, som gjælder for Overformynderiet paa Livsforfikkingsanstalten, thi medens Overformynderiet har en Opbevarelse og Frugtbargjørelse af private Midler til Formaal, er Livsforfikkingsanstalten snarere at betragte som en Forretning, Staten driver. Ganste sikkert drives den i det Almindeliges Interesse, men den er dog en Forretning, som Staten driver, og der maatte derfor snarere spørges om, hvorvidt Livsforfikkingsanstalten har Fordel af de Forfikkinger af forskjellig Art, som indsendes fra de forskjellige Klasser og de forskjellige Egne af Landet, end blot om, hvorfra disse Indsatser komme. Naar man gaar ud derfra, vil man sikkert finde, at den Del af Landet, hvorfra Livsforfikkingsanstalten har sine største Interessenter, nemlig Kjøbenhavn, tillige afgiver de for Livsforfikkingsanstalten uheldigste Interessenter, idet Livsforfikkinger og Overlevelsesrenter — de to vigtigste Arter af Forfikkinger — ere særlig ugunstige for Livrenteanstalten, naar de tages fra Kjøbenhavn, efter som Uødeligheden i Kjøbenhavn i alle Aldere er stærkere end andre Steder. Det er den Indvending, jeg vil tillade mig at gjøre imod den ærede Ordfører for Mindretallet. Den høitærede Minister bemærkede, at han vilde lægge særlig Vægt paa, at disse Udlaan skete til Kommuner. Jeg vil bemærke, at jeg meget godt kan gaa ind paa denne Betragtning af den høitærede Minister, og at jeg ikke skal gjøre nogen som helst Indvending imod, at Udlaanene ske endog fortrinnsvis til Kommunerne; men hvad jeg derimod skal gjøre Indvending imod, er, at der udlaanes efter en uforholdsmæssig Maalestok til enkelte Klasser af Kommuner. Jeg skal i saa Henseende oplyse, at der til Kjøbenhavn ved Optjeb af Kjøbenhavns Kommuneobligationer er udlaant c. 300,000 Kr. og til Kjøbstadkommuner 368,000 Kr., medens der til Landkommuner kun er udlaant 9,000 Kr. Jeg er ikke i Stand til at udregne, hvorledes Procentforholdet stiller sig, men det er en overordentlig forsvindende Procent, der er udlaant til Landkommunerne. — Jeg beder om Forladelse; jeg oversaa en lille Post; der er i Alt udlaant 35,000 Kr. til Landkommunerne; men det bliver ligesuldt en forsvindende Del, der er udlaant til dem, idet omtrent Halvdelen af hele Livsforfikkingsanstaltens Udlaan er sket til Kjøbenhavns og Kjøbstadkommunerne, medens kun 35,000 Kr. ere udlaante til Landkommunerne. En anden Side af Sagen er, at der udlaanes aldeles fortrinnsvis i store Eiendomme, hvilket ingenlunde svarer til det Forhold, hvori de store Eiendomme staa til de mindre Eiendomme her i Landet.

Stenbæk: Jeg skal tillade mig at gaa de mange Spørgsmaal forbi, der ellers ligge til Forhandling, og blot sige nogle ganske faa Ord om Lønningsuillægget til Skolelærerne. — Ligesom